

What's in a name?

Zijn er roeiverenigingen die hun boten een willekeurige naam geven zonder systematiek? Vast wel. Maar meestal valt er wel een rode draad te ontdekken.

Laatst stond een senior dame naast mij op een Brabantse wedstrijd in zinderende hitte. Dan sta je niet meer in voor wat je uitkraamt. Het hoofd koel houden is je voornaamste zorg. De wedstrijd wordt het sluitstuk.

“Zeg, waar kom jij vandaan?”, sprak de genoemde dame, die hoorde bij RV Rijnland uit Voorschoten. “Uit Arnhem, Jason”, antwoordde ik. “Bij de Rijn”, vulde ik aan om iets gemeenschappelijks te benadrukken, al was het maar in de naam.

“Wat? Nooit van gehoord.”

“Jullie hebben een boot die ‘Dorrepaal’ heet hè?”, merkte ik onverstoord op.

“Hoe weet jij dat?” en de dame glom erbij.

“Ik heb over jullie geschreven in ons verenigingsblad i.v.m. met een vorige wedstrijd waar jouw en mijn ploeg aan meededen. Jullie lagen naast ons en ik schatte in dat wie als dame op leeftijd start in een Dorrepaal een dikke handicap heeft. Daar zoef je als tegenstander zo voorbij”, schatte ik in. “Heb jij een dorrepaal in de natuur wel eens goed bekeken?”

“Jeetje”, riep ze verbouwereerd uit. “Dat is een hele snelle boot waar we al heel wat bliken mee hebben getrokken. Zo kijken wij niet hoor. Dat hoort bij ons namensysteem. We vernoemen de boten naar landgoederen in onze omgeving. Gelukkig zijn er legio beschikbaar. We hebben een mooie vloot,” pochte ze.

Onze 20-jarige gladde vier, de ‘Koppenwaard’ vol vlekken door reparaties knipoogde even naar mij. Met deze beslist minder snelle gladde vier hadden we ook bliken getrokken. Met een goede techniek en een montere haal kom je een heel eind.

“Dat is mooi”, ging ik verder. “Dat ligt bij ons echter iets anders. Op de waarde van onze vloot valt veel af te dingen. Daarom eindigen ze allemaal op ‘waard’. Ieder jaar vragen we ons af wat het waard is om ze nog op te kalefateren. Onze Kleefse Waard is bijvoorbeeld heel stabiel, maar doet wat kleverig aan. Stabiel, maar je moet niet hard willen gaan. Voor iedere ‘Waard’ hebben we een doelgroep. We zijn gauw tevreden. Als een boot zonder bijgeluiden door het water gaat, kunnen we ons geluk niet op. Die momenten koesteren we.”

“Wat is het je waard om een fonds op te richten voor aanschaf van wat betere boten?”, sprak de Voorschotense dame met enig medelijden in haar stem. “Of hebben jullie geen leger ex-olympische roeiers in huis die wel in de buidel willen tasten? Die zien graag hun naam vereeuwigd als de roem voorbij is. Daar moet je gebruik van maken.”

“Ik geloof niet dat we daarover struikelen bij ons in de vereniging”, antwoordde ik onderzoekend. “Een olympisch verleden wordt in dit geval dus niet de snelste weg naar Rome. We verzinnen wel iets in een passend provinciaal tempo, want dat is onze norm.”

